

Publicerad 2014-03-15 20:47 av Per Teofilusson

<http://open.spotify.com/track/4WAmNRiaZhUlkUvKFvsvJI>

Impetigo

Det är ju det att jag vill sluta vrida och vända. Istället störa mig med musiken, fly med böckerna, se om jag hittar något i filmerna. Tänker nattliga tankar: "med sursnön i de tanzaniska fruktfaten". Eller: "I tillverkningen av stenslungan kunde i själva verket alls ingen längre tillskriva sig tillståndet sinister eller äta kvarg". Somnar, vaknar, vaknar. Det svider mot lungspetsen, det får vara.

*

Vaknar ändå av att vinden blåser snö mot rutan. Det låter som studsande humlor och jag är i sömntryckenheten säker på att sommaren har kommit igång med maskros och tussilago. På mitt arbete vill man knäcka mig, jag vet inte varför, antagligen är det bara ett självgående; ett slags sväng som inte går att stoppa. De tänker nog inte ens tjocka tanken att de kan ta livet av folk.

Idag dansade jag med ett litet barn. Jag satte ner honom på linoleumgolvet efter en låt, men han sträckte distinkt upp sina armar mot mig, och jag lyfte naturligtvis upp honom och fortsatte att dansa och jag dansade mig svettig. Han kände inte mig, tror jag, ty senast jag träffade honom kunde han inte gå, men han kände mig sedan en timme tillbaka, det vet åtminstone jag. När han höll sitt ansikte tätt inpå mitt och samtidigt tittade på mig, som en kvinna tänkte jag, en kvinna som är kär; tänkte jag också en annan tanke: jag är ingen dålig människa. Men det vet man ju inte på mitt arbete, ty man har inte frågat, bara klagat. Igår var jag på begravning, av en som gått före. Jag valde att inte röra vid urnan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten